

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Poesiens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715200064/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Han seer et Slags Gemaf i Klippen hulet ind,
 Og midt deri sit Kar, ved Hielp af Kampens Skin,
 Og strax sin forrige Gestalt paatager,
 Hvori han træder frem. Ved Lyden farer op
 Af forte Stum den dellige Gunkede;
 Bestyrket stuer hun en mennekelig Krop
 Paa dette Sted at komme sig imøde,
 Og Bolverk, eller Odin ligefrem,
 Var ikke heller reent ved sine fem.

Hvad Graefenland og Rom saae fordum i de Tre,
 Som Haand i Haand omringed Aphrodite,
 Jif Nordens Jevs fuldkommen her at see
 forenet i en eeneste Charite.
 Forgivees stræber svage Digter, dig,
 Min Kæser, hendes hele Glænds at vise,
 Saa yndig, herlig, og guddommelig,
 Som den fuldkommen kun kan tænke sig,
 Der saae dit Smil, livsalige Lovise!
 See alt, hvad skient og blidt vor Jord frembar,
 Den rene Fryd, som ikkun Himlen har
 forenet i Lovises søde Mine!
 See himmelsk Viisdoms, Godheds lyse Smil
 Og alle Dyders Glænds i hendes Dines Jld;
 Og tænk dig saa vort Nordens Ervcine!

To Kinder, paa hvis smilende Doaler
 To Roser blomstre mellem Amoretter,
 En lille Mund, hvis rødrende Coraller
 I Yndighed med Morgenrødens trefter,
 Et Diepar, hvis Jld gier Mørket lyst,
 Hvis Smile skabe Dag i Dødens Grav;
 En Hals, hvis Lillier ombølges af
 To mørkebrune Lokker, og et Bryst,
 Imod hvis Sneeglands Alabast er fort,

To trinde hvide Urne, og et Liv,
 Hvor alt er rundt og loffende — hvor, fort,
 Naturen tænkte blid sit vellystfulde Bliv!
 Ut dette skædesløst bedæffet med
 En næsten gennemsigtig Selv-Moer-Skye
 Forblinder Øbins Syn. Nat, Hule, Ensomhed,
 Umuelighed i Hast at kunde flye!
 Hvo af sig frijætte sin Dyd kan redde ud,
 Er ikke Menneske og mindre hedensf Gud.

Han længe stille stod, som rørt af Lyn.
 Jeg troer, en Kampesteen ved sigt et Syn
 Blev selv, trods hele dens Ufølsomhed,
 Saa henrykt, at den ei sig rørte af sit Sied,
 End sige en Person, som var af Kied og Blod;
 Hvad Under, ham lidt Sands forlod?

En sed forvirring, naar hans Dine hendes møde.
 De friske Roser, som derved udspredte sig
 Daa hendes Kinders Snee, saa blusfende, saa røde,
 Som om Uhyldighed i deres Purpur døde;
 En Jittren, denne fiæle Jittren lig,
 Som hin i Flugten efterlader sig;
 Et ømt, halobange, dybt fra Hjertet hentet Suk,
 Som hæver op og ned det halv bedækkte Bryst;
 Et Skrig, kaldt frem af Skræk, og qvalt igien af Lyst,
 Og hvad, som Skænhed selv gier altid dobbelt smukt,
 Den paradisiske Blufærdighed,
 Hvormed i jittrende Forlegenhed
 Det bange Blik mod Unglingen fløi hen,
 Og mere bange fløi fra ham igjen
 Til Jorden. Dette tause Tryllepil
 Hvert Dieblif ham Munden aabne vil,
 Ut sige smukke Ting, og atter binder;
 Han leder efter Ord, men lutter Tanker finder